

מ"ת 25166/07/15 - אבי רוחן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 25166-07-15 מדינת ישראל נ' אברג'יל ואח'

לפני	כבוד השופט אברהם הימן
המבקש	אבי רוחן
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

רקע דיוני קצר

בהליכים קודמים ורבים בעניינו של המבקש פורטו עובדות כתב האישום, המייחס למבקש מעורבות בארבעה אישומים, והחלטות קודמות בעניין מעצרו. כך פורטו אלה בהחלטת בית המשפט העליון (כב' השופטת י' וילנר) שניתנה לאחרונה במסגרת בש"פ 4702/19 ביום 25.7.19:

"בתמצית אציין כי ביום 13.7.2015 הוגש נגד המשיב ו-17 נאשמים נוספים (להלן: הנאשמים הנוספים) כתב אישום המייחס להם שורה של עבירות אשר בוצעו במסגרת ארגון פשיעה בינלאומי, בפרשה רחבת היקף שזכתה לכינוי "פרשה 512". במסגרת כתב האישום יוחסו למשיב עבירות של ניהול ומימון פעילות בארגון פשיעה, שלוש עבירות רצח, עבירות של חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה, עבירות אלימות וכן עבירות סמים ועבירות מס (לפירוט אודות האישומים האמורים ראו: בש"פ 3789/18). יצוין כי ביום 13.11.2016 אישר בית המשפט המחוזי את הגרסה המתוקנת של כתב האישום, הכוללת רשימה נוספת של עדי תביעה.

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה, היא המבקשת בענייננו (להלן: המדינה), בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. המשיב שהה באותה עת במאסר בשל הרשעתו בתיק אחר, ומשכך הסכים למעצרו עד תום ההליכים. לקראת תום תקופת מאסרו הגיש המשיב בקשה לקיים דיון בבקשה למעצרו עד תום

ההליכים, וביום 11.1.2017 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. ערר שהגיש המשיב על החלטה האמורה נדחה (ראו: בש"פ 537/17). עוד יצוין כי המשיב הגיש מעת לעת בקשות שונות לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו עד תום ההליכים, אשר נדחו בבית המשפט המחוזי, ועררים שהגיש המשיב על חלק מן ההחלטות הללו נדחו אף הם (ראו: בש"פ 7371/17; בש"פ 3789/18).

בהמשך לכך, בית משפט זה הורה על הארכת מעצרו של המשיב, לעתים בהסכמתו ולעתים שלא בהסכמתו (ראו: בש"פ 2865/16; בש"פ 6623/16; בש"פ 7912/16; בש"פ 70/17; בש"פ 1916/18; בש"פ 6518/18; בש"פ 2853/17; בש"פ 5008/17; בש"פ 7738/17; בש"פ 2947/18 ו-בש"פ 938/19).

לאחר שחלו עיכובים שונים בניהול התיק, בין היתר בשל ההיקף הרחב של האישומים ושל חומרי החקירה, החלה שמיעת הראיות ביום 5.2.2017. מאז התקיימו עשרות רבות של דיוני הוכחות, וביום 23.10.2018 הסתיימה פרשת התביעה לאחר שנשמעו 72 עדים. ביום 16.12.2018 החלה פרשת ההגנה, ועד כה נשמעו עדויותיהם של כל 18 הנאשמים בתיק".

על פי החלטת בית המשפט העליון בבש"פ 4702/19 הנזכר לעיל, הוארך מעצרו של המבקש ב- 150 ימים נוספים החל מיום 19.7.19, ולמעשה עד ליום 19.12.19.

ביום 5.12.19 הוגשה הבקשה הנוכחית לעיון חוזר במסגרתה עותר המבקש לשחררו למעצר בית מלא בפיקוח ערבים, לאחר שהוא נתון במעצר מאחורי סורג ובריח למעלה מארבע שנים.

דיון בבקשה התקיים לפני ביום 11.12.19.

טיעוני בא כוח המבקש

לטענת בא כוח המבקש עדותם של שני עדי הגנה: תנ"צ (בדימוס) מר סיימון פרי (להלן: "תנ"צ פרי") ומר יהודה מטטוב (להלן: "מטטוב") מחזקים את טענת המבקש כי אינו מעורב בהנחת מטען החבלה כמתואר באישום הרביעי, ומחלישים לפיכך את התשתית הראייתית העומדת בבסיס ההחלטה על מעצרו.

בא כוח המבקש הפנה לסעיף 15 בהחלטת בית המשפט העליון (כב' השופט י' עמית) במסגרת בש"פ 938/19, 1446/19 (החלטה מיום 16.4.19), כדלקמן:

"לטענת רוחן, המטען התקול הונח בצ'יינג' ביהודה הלוי עוד לפני נסיעתו לבלגיה, ולכן מעורבותו המוכחשת באישום זה, אינה מעלה ואינה מורידה, מאחר שבכל מקרה המטען כבר הונח ותוקן לאחר מכן. לטענה זו יש משקל של ממש. ברם, איני סבור כי עלה בידו של רוחן להראות בשלב זה כי

אכן כך היה. הטענה מבוססת על חישוב לאחור והנחות היפותטיות לגבי הזמן שנדרש לה.צ. להכין את המטען. אלא שמעדותו של עד המדינה ה.צ. עולה כי כל תקופת ההמתנה, כולל התיקון של המטען התקול, הסתכמה בשבועיים-שלושה, דהיינו, תקופה שמתחילה לכאורה לאחר הנסיעה לבלגיה. כך עולה גם מכתבי האישום שהוגשו כנגד ה.צ. ובנו א.צ. במסגרת הסכמי עד המדינה - בסעיף 2 לכתב האישום כנגד א.צ. נכתב כי "בשלהי נובמבר-ראשית דצמבר שנת 2003" סייע לאביו בכך ששמר מחוץ לביתו עם עד המדינה י.מ. כאשר הלה הכין את המטען".

בא כוח המבקש טען כי לאחר עדותו של תנ"צ פרי, אשר גייס את עד המדינה י.מ, עולה באופן שאינו משתמע כי גרסתו של י.מ היא גרסה כבושה ושקרית וכי גרסתו האמיתית היא זו העולה מתוך הדו"חות שכתב תנ"צ פרי לאחר תשאול שערך ל- י.מ- ת/1291, ת/1292, ת/1293. בתוך כך נטען כי עדותו של תנ"צ פרי מבססת טענות המבקש כי לא הכיר ולא ניהל קשר עם ה.צ אשר הכין את המטען ועם בנו א.צ אשר איבטח אותו וסייע יחד עם י.מ ברכישת לבנות החבלה, כי ש.כ פעל על פי הוראותיו של משיב 1 (להלן: "אברג'יל") ללא קשר למבקש, כי בטרם נסיעתו של המבקש לבלגיה המשיך ש.כ בניסיונותיו לגרום למותו של רוזנשטיין ללא כל קשר למבקש, כי המטען היה מוכן לפני נסיעתו של המבקש לבלגיה וללא קשר אליו וכי המטען התקול הונח סביב יום 10.11.03 ובטרם נסיעתו "האומללה" של המבקש לבלגיה. בהקשר זה טען בא כוח המבקש לקיומה של "ראיית זהב" היא מוצג ת/1710 המתעד שיחה שהתקיימה ביום 24.7.03 בין אברג'יל לבין "אריק" בה מורה הראשון לשני להמשיך בניסיונות החיסול.

באשר לעדותו של מטטוב, טען בא כוח המבקש כי הלה העיד באומץ כי נכח בפגישה בבריסל וכי לא עלתה שיחה בין אברג'יל לבין האחרים במסגרתה ביקש אברג'יל כסף עבור הפגיעה ברוזנשטיין, כי השיחה בין אברג'יל לבין י.א נסובה על עסקת יהלומים, וכי אברג'יל שוחח עם ש.כ ביחידות במשך כשלוש שעות וכן שוחח עם א.ג ביחידות מבלי שהמבקש נועד באותן שיחות.

בטיעוניו שבעל פה שב בא כוח המבקש ומנה את הראיות אשר, לשיטתו, תומכות בטענת ההגנה כי התכנית לחיסולו של רוזנשטיין נקשרה עוד קודם נסיעתו של המבקש לבלגיה, כי נעשו ניסיונות חיסול ואף הונח מטען תקול עוד קודם לנסיעתו האמורה. כשנשאל בא כוח המבקש מה מתוך דברי י.מ לתנ"צ פרי מקעקע את הראיות, השיב כי ה.צ הכין את המטען המתוקן ומסרו 14 ימים לאחר שהוחזר לתיקון וכי בכך יש הוכחה חד משמעית שיש להעדיף את עדותו של תנ"צ פרי שזה המטען שהונח ברחוב יהודה הלוי, במועד בו היה המבקש בארץ כשאינו לו כל קשר למעורבים בהכנת המטען ובהנחתו.

בא כוח המבקש טען כי גם חלוף הזמן ומצבו הרפואי של המבקש מצטברים לחולשה הראייתית בדבר מעורבותו של המבקש ברצח, המבססת הרבה יותר מספק סביר, ולפיכך לא קיימת עוד הצדקה להמשך מעצרו של המבקש.

טיעוני בא כוח המשיבה

באת כוח המשיבה טענה כי לא חל כל מהפך דרמטי בתשתית הראייתית המצדיקה אף היום את המשך מעצרו של המבקש מאחורי סורג ובריח. בתוך כך טענה באת כוח המשיבה כי תנ"צ פרי ערך דו"חות בהן תיאר תשאל שערך ל-י.מ בשנת 2007, קודם לחקירתו של העד בשנים 2008, 2012 ו-2015, וכי טענת הסניגור מבקשת למעשה להתעלם מחקירות העד ומעדותו בבית המשפט המתיישבת עם עדותם של עדי מדינה נוספים ולהסתמך על אמירות של העד בתשאל ראשוני.

דיון והכרעה

השאלה העומדת להכרעה היא - האם עדויות עדי ההגנה אליהן מפנה בא כוח המבקש מהוות עדויות מזכות, הווה אומר- האם מדובר בעדויות המחוללות מהפך דרמטי בתשתית הראייתית בבחינת כרסום ממשי בסיכויי ההרשעה של המבקש בעבירות המיוחסות לו במסגרת האישום הרביעי?

בא כוח המבקש טוען כי הגנתו של המבקש, דהיינו- טענתו כי לא היה מעורב בניסיון הרצח של רוזנשטיין כמתואר באישום הרביעי, כמו גם שלא היה מעורב בניסיונות רצח קודמים, וכי המטען התקול הונח לפני נסיעתו לבלגיה וללא קשר למפגש בבלגיה, לשם נסע כדי לבלות ולהשתמש בסמים - נתמכת בעדותם של שני עדי הגנה- תנ"צ פרי ומטטוב, וכי מידתה של התמיכה הראייתית להגנה מחלישה את התשתית הראייתית המרשיעה על פי פרשת התביעה.

על תוכן הפגישה המפלילה בבלגיה קיימות עדויות של עדי מדינה: ש.כ., א.ג. על כי עסקה הפגישה בתכנית החיסול, במיקום למימושה ובאופן מימונה. על עדויותיהם של שניים אלה נאמר בבש"פ 3789/18 (כב' השופט י' אלרון) ביום 4.6.18:

"עדי המדינה ש.כ., א.ג. חזרו בעדותם בבית המשפט על גרסאותיהם המוקדמות, ומשך גרסאות אלה לא רק שלא כורסמו, אלא עוגנו באמצעות עדות והפכו מראיות לכאורה לראיות של ממש".

בבש"פ 938/19 הנזכר לעיל נאמר:

"עד המדינה א.ג. מתואר על ידי התביעה כאיש הכספים של רוחן. עד המדינה ש.כ. מתואר על ידי התביעה כקצין המבצעים של ההתנקשות ביהודה הלוי, וכמי שאליו הועברה המשימה לאחר שיניב בן סימון עזב את הארץ בעקבות ההתנקשות בפלומר. מהשיחה בין אברג'יל לבין רוחן עולה כי כאשר אברג'יל אומר לו בשיחה ביניהם מיום 14.11.2003 "תביא את הקרחת שלי", רוחן יודע שהכוונה לעד המדינה ש.כ. יש להניח כי ש.כ. לא הגיע לבלגיה סתם כך, אלא לאחר שרוחן אמר לו להגיע לבלגיה. אזכיר כי השניים הגיעו יחדיו באותו מטוס יחד עם עד המדינה א.ג., בבחינת היטוסו שלושה יחדיו לבריסל בלתי אם נועדו. למרות זאת, לטענת רוחן, הוא אפילו לא ידע על כך שעד

המדינה ש.כ. היה על המטוס. דומה כי רוחן מנסה להרחיק עצמו מש.כ. ובדרך זו להרחיק עצמו מהפגישה בבריסל, לשם הגיע לגרסתו, בהזמנתו של אברג'יל כדי לבלות. בנוסף, וכפי שעולה מחקירתו הנגדית של רוחן, הוא עמד בקשר עם ש.כ. יומיים לפני ביצוע ניסיון החיסול (עמ' 8392 לפרוטוקול). מטעם זה, אף איני מייחס חשיבות לטענת רוחן כי א.ג. - שבכתב האישום כנגדו במסגרת הסכם עד מדינה, נטען כי מסר את הכסף לש.כ. ביום 3.12.2003 - לא היה באותו תאריך בארץ. החשוב לענייננו הוא שא.ג. מסר בזמן כלשהו את הכסף לש.כ., במצוותו של רוחן, על מנת לממן את ההתנקשות ביהודה הלוי. מחקירתו הנגדית של רוחן (עמ' 8386-8384 לפרוטוקול) עולה כי הוא ניהל בתקופה הרלוונטית 6 שיחות עם י.מ. (מי שאבטח את ה.צ. יצרן המטענים, ומי שהסתלק לחו"ל בלילה שלאחר הנחת המטען המתוקן), על אף שלטענתו הוא לא מכיר את י.מ. כלל. לרוחן לא הייתה תשובה לתמיהה זו במהלך חקירתו הנגדית".

הנה כי כן, מעורבותו של המבקש במיחוס לו במסגרת האישום הרביעי נתמכת בעדויות עדי מדינה אשר חזרו על גרסאותיהם בבית המשפט. אני סבור כי אין בעדויות שני עדי ההגנה אליהן הפנה בא כוח המבקש לייצר סתירה חזיתית מובהקת כשיטת הסניגור ובוודאי שאין בהן לייצר שינוי ממשי בראיות. באשר להפניה אל עדותו של תנ"צ פרי טען הסניגור טענה כללית כאשר שב על טיעון קודם לפיו למבקש לא הייתה מעורבות ישירה בהכנת המטען ובהנחתו. עיינתי בשלושת דו"חות התשאול הראשוני שערך תנ"צ פרי ל- י.מ ולא מצאתי כי יש בהם לבסס את אשר הבטיח הסניגור. מכל מקום, כפי שהובהר לעיל וכפי שיובהר שוב להלן ובהמשך הדברים, מעורבותו של המבקש באישום הרביעי ממילא אינה מבוססת על הכנת המטען והנחתו. באשר להפניה אל עדותו של מטטוב הרי שעל פי הנטען בדבר תוכנה של העדות, אין בה להציב משקל מכריע כנגד העדויות המפלילות. כפי שטענה באת כוח המשיבה, הערכת מהימנותן ומשקלן של עדויות אלה למול אלה היא עניין לבית המשפט היושב בתיק העיקרי. לצורך הדיון בהליך דנן, אני סבור כי אין בעדויות ההגנה שנשמעו לאחרונה לבסס עילה לעיון חוזר.

לא ניתן שלא להבחין בניסיונותיו החוזרים ונשנים של בא כוח המבקש לבסס בקשות חוזרות ונשנות לעיון חוזר על אותן טענות בדיוק, בדבר אי מעורבותו של המבקש בניסיונות התנקשות קודמים ברוזנשטיין ואי מעורבותו בהכנת המטען ובהנחתו ביהודה הלוי. אלא שמדובר בניסיונות המתעלמים באופן מגמתי ממהותה של מעורבותו הנטענת של המבקש באישום הרביעי - כמי שהיה שותף לקשירת הקשר לתכנית הרצח ופעל למימונה וכן מהאישומים הנוספים המיוחסים לו, המבססים, כשלעצמם, עילות מעצר.

בהקשר זה יש להפנות במיוחד לדברי בית המשפט העליון (כב' השופט י' עמית) בבש"פ 938/19 (פסקה 19) הנזכר לעיל:

"על פי כתב האישום, במפגש בבלגיה עדכן אברג'יל כי רוזנשטיין מגיע בקביעות לצ'יינג' ברחוב יהודה הלוי והורה לקושרים, וביניהם רוחן, להעביר לידיו כסף למימון החיסול. באחד המפגשים "אמר נאשם 1 [אברג'יל - י"ע] לנוכחים, כי עם הגעתם ארצה, ימסור א.ג. על דעת הנאשם 2 [רוחן - י"ע], ל-ש.כ. כסף מזומן למימון החיסול". מכאן ואילך מתאר

האישום הרביעי את מכלול הפעולות שנעשו כהכנה לחיסולו של רוזנשטיין, כאשר רוחן מוזכר רק בסעיף 7 לאישום זה: "בהתאם להוראות הנאשם 1 ועל דעת נאשם 2, פגש א.ג. את ש.כ. [...] ומסר לו סך של כ-60,000 אירו במזומן לצורך קידום תכנית החיסול". מכאן ואילך מתאר האישום הרביעי שורה של פעולות לקידום ניסיון ההתנקשות, לרבות הכנת המטען, הנחתו, נטילתו חזרה לאחר שהתברר כי המטען תקול, והנחתו פעם נוספת. בכל אותן פעולות מעורבים ה.צ. (מכין המטען), ש.כ., י.מ. ודמויות נוספות, אך שמו של רוחן נפקד מכל אותן פעולות.

הגם שהגענו למסקנה כי הבקשה לעיון חוזר אינה מגלה מהפך דרמטי בתמונה הראייתית, התמונה הכללית שמצטיירת בשלב זה לגבי רוחן, על פי כתב האישום עצמו היא כלהלן: רוחן לא היה מעורב בהתנקשות בפלומר בחודש יוני 2003; רוחן לא היה מעורב בניסיונות ההתנקשות ברוזנשטיין בחודש ספטמבר 2003 (כפי שעולה מכתבי האישום שהוגשו בפרשה כנגד גדי אבוטבול, אברהם אברג'יל ומשה ברדוגו); רוחן היה מעורב בהתנקשות ביהודה הלוי כמי שנתן ברכתו למהלך וכמי שהעביר כסף למימון ההתנקשות. אין ראיות למעורבותו בשלבים המבצעיים שלאחר מכן, קרי, בהכנת המטען ולהטמנתו. מכאן, שאין להוציא מכלל אפשרות כי רוחן יורשע "רק" בסיוע לרצח (X 3) אך לא כמבצע עיקרי של עבירת הרצח (X 3) (ולטענתו של רוחן אף קיימת אפשרות כי יורשע בקשירת קשר לביצוע פשע בלבד).

...

ההתנקשות ביהודה הלוי היא פרשה "כבדה" בפני עצמה, וגם עבירה של סיוע לרצח "בלבד" היא עבירה שנמצאת ברף גבוה ביותר בסולם העבירות, נוכח התוצאה הקשה של קיפוח חיהם של שלושה עוברי אורח ופציעתם של עשרות אחרים. אין צורך להרחיב הדיבור על המסוכנות הנובעת מהעבירה על תוצאותיה הקשות. בנוסף, וכנדבך נוסף של מסוכנות, זה הזמן להזכיר שוב את אישום מס' 1 אשר מייחס לרוחן מעמד של מנהל ומממן פעילות בארגון פשיעה. זאת, כמי שעמד בראש קבוצה עבריינית אשר חברה לארגון הפשיעה של אברג'יל, וביצעה במסגרת הארגון פעילות פלילית בתחום הסמים, הלבנת הון ואלימות, ומימנה במישרין או בעקיפין את פעילותו הפלילית של הארגון. לכל אלה נוסיף את עברו הפלילי המכביד של רוחן הכולל הרשעות קודמות בעבירות רכוש, אלימות, סמים, הימורים ושוחד, וסחיטה בכוח ובאימים - עבירות בגינן ריצה מאסרים בפועל; את החומר המודיעיני אשר מחזק את תמונת המסוכנות (מבלי שנעלם מעיניי כי ברגיל אין בית המשפט נדרש לחומר חסוי בהליכי מעצר); ואת החשש האינהרנטי להימלטות בעבירות כגון דא, נוכח העונש הכבד הצפוי לו באם יורשע".

לנוכח האמור לעיל, אני קובע אפוא כי לא הוכח כרסום מהותי בראיות.

בהינתן כך ולנוכח עברו הפלילי, אני קובע כי מסוכנותו של המבקש נוכח האישומים המיוחסים לו, אשר פרט לאישום הרביעי כוללים ניהול ומימון ארגון פשיעה כמתואר באישום הראשון ומעורבות בעבירות יצוא, יבוא וסחר בסמים מסוכנים כמתואר באישום ונוכח עברו הפלילי נותרה עדיין בעוצמה גבוהה.

כמו כן אין להתעלם מקיומו של חשש ממשי כי המבקש ימלט מן הדין, ובעניין זה אני מפנה לאמור בפסקה 12 בבש"פ 4702/19.

אני סבור כי עילות המעצר הקיימות אינן הולמות חלופת מעצר, אף לא משום חלופה הזמן ומשום מצבו הרפואי של המבקש המצריך מעקב.

אני דוחה את הבקשה לעיון חוזר.

המזכירות תעביר החלטתי זו לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, כ"ו כסלו תש"פ, 24 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.